

”Det är livsfarligt att leva, för man kan rent av dö”

■ ”Det regnade, men bilderna blev bra. Det var ett egendomligt ljus den dan.”

När jag hörde Barbro Hörberg första gången var det som om jag äntligen mötte en själsfrände. Det var inte bara jag som var en iakttagare, en gäst hos verkligheten. Det fanns fler som såg det stora i det lilla, som anade dramatiken och mystiken bakom det till synes vardagliga och enkla. Ja, åtminstone fanns det en till. Och hon hette Barbro. Barbro Hörberg.

På skivomslaget såg hon lite rädd och sorgsen ut, nästan hudlös. Skivan hette ”Med ögon känsliga för grönt”. Det är nog ingen överdrift att säga att jag var förälskad från första stunden jag såg in i de ögonen. Hon verkade skyddslös. Och under den gula knäppta koftan, som tycktes vara det enda hon hade på sig på överkroppen, såg jag konturerna av en bröstvärta avteckna sig svagt. Hon såg skygg ut, men vågade visa sig nästan naken. Och litade på att jag inte skulle svika det förtroendet.

Barbro verkade inte vara den som pladdrade om väder och vind. Istället berättade hon om det som andra inte låtsades om, men som hon och jag visste fanns. Det som inte syns, det som står skrivet mellan raderna.

■ Barbro Hörberg fick mig att känna att jag dög. Att de känslor jag hade var riktiga känslor som andra också hade. Att de fantasier jag hade i mitt huvud också fanns hos andra – och att fantasin inte var något att skämmas för, utan något man kunde ha glädje av.

Jag var sjutton år och gick på gymnasiet. Kanske var jag en konstig sjuttonåring som satt hemma i mitt pojkrum och lyssnade på Barbro Hörberg; nu efteråt inser jag att det kanske inte var vad mina jämnåriga kamrater gjorde. Men jag har alltid levt med känslan av att vara annorlunda, så detta att jag ägnade min tid åt Barbro Hörberg medan andra i min ålder lyssnade på Creedence Clearwater Revival, Frank Zappa

eller HoolaBandoola Band tyckte jag inte var anmärkningsvärt. Snarare tvärtom; det var Barbro och jag som var undantagen som bekräftade alla regler.

Barbro Hörberg gav mig ord och insikter. Värmen i hennes röst fick mig att våga se: ”Det är livsfarligt att leva, man kan faktiskt rent av dö.” Med henne vid min sida förstod jag saker jag annars aldrig skulle förstått. Om människans litenhet och storhet. Om ensamheten, rädslan och kärleken.

Jag insåg att livet blir vad man gör det till: ”Om du vill att det ska hända som förändrar och skakar om, så håll alla dörrar öppna, så får du minnen du aldrig kommer från.”

■ Tillsammans med Barbro vågade jag erkänna min stora sorgsenhet och förstod att hösten var min årstid: det fuktiga vädret i slutet av oktober då det stora vemodet rullar in från havet gav jag ett eget namn: Barbro Hörberg-väder.

Jag träffade henne aldrig. Men tre skivor hade vi tillsammans. Sedan en dag var hon borta. Jag hörde det på nyheterna plötsligt en kväll 1976: att ”vissångerskan Barbro Hörberg är död, 43 år gammal”.

Det finns de som vet exakt vad de gjorde när de fick höra att president Kennedy mördats i Dallas, eller när John Lennon skjutits utanför sitt hem i New York.

Själv har jag inga sådana minnen. Däremot vet jag hur det kändes när jag fick höra nyheten att Barbro Hörberg var död. Det var som om en bit av mitt liv tagits ifrån mig. Att säga att jag blev fattigare vore fel, för det som Barbro visat mig om livet har jag kvar, men jag hade blivit påmind om min egen dödlighet. Att det är livsfarligt att leva, för man kan rent av dö.

LARS NETTERFORS

lars@netterfors.se